

Sygn. akt II Cz 2041/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Violetta Osińska

Sędziowie: SO Marzenna Ernest

SO Tomasz Szaj (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2014 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: I. B.

przeciwko: R. S. (1), D. S. (1), D. S. (2), K. S. i W. S.

o eksmisję

na skutek zażalenia pozwanej D. S. (1) na postanowienie Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim z dnia 30 października 2012 r., w sprawie o sygn. akt I C 761/12

zmienia zaskarżone postanowienie w ten sposób, że je uchyla.

SSO Tomasz Szaj SSO Violetta Osińska SSO Marzenna Ernest

Sygn. akt II Cz 2041/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 października 2012 r. Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim Wydział I Cywilny, odrzucił sprzeciw pozwanej D. S. (1) od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim z dnia 25 lipca 2012 r.

Uzasadniając przedmiotowe rozstrzygnięcie Sąd I instancji wskazał, iż w dniu 25 lipca 2012 r. wydał wyrok zaoczny, od którego pozwana w dniu 13 sierpnia 2012 r. (data stempla pocztowego) wniosła sprzeciw.

Sąd Rejonowy podniósł, iż zarządzeniem z dnia 21 września 2012 r. doręczonym w sposób zastępczy pozwanej w dniu 15 października 2012 r. wezwano ją do uzupełnienia braków formalnych sprzeciwu poprzez wskazanie czy składany sprzeciw jest w imieniu wszystkich pozwanych w tym R. S. (2) jeśli tak to pouczone pozwaną, że należy złożyć pełnomocnictwo do działania w imieniu pozwanego R. S. (1) do reprezentowania go w sprawie przez pozwaną D. S. (1) - w terminie 7 dni pod rygorem przyjęcia, iż pozwany R. S. (1) nie składa sprzeciwu. Pozwana została również wezwana do przedstawienia dowodów na potwierdzenie zarzutów wskazanych w sprzeciwie oraz przedłożenie odpisu uzupełnienia sprzeciwu i dowodów w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia sprzeciwu. Według Sądu I instancji pozwana pomimo upływu terminu nie uzupełniła braków formalnych sprzeciwu, wobec czego sprzeciw należało odrzucić.

Zażalenie na postanowienie sądu złożyła pozwana D. S. (1) i zaskarżając je w całości wniosła o jego zmianę poprzez przyjęcie sprzeciwu do rozpoznania.

W uzasadnieniu skarżąca podniosła, iż nie zrozumiała w pełni wezwania Sądu i z tego względu nie wysłała pisma uzupełniającego sprzeciw. Dodała, iż wynika to z jej niewiedzy i nieznajomości prawa.

Ponadto skarżąca zwróciła uwagę, iż od kilku lat ubiega się o przydział lokalu socjalnego dla swojej rodziny, wobec czego zależy jej na uchyleniu wyroku orzekającego eksmisję bez prawa do lokalu socjalnego.

Skarżąca zaznaczyła także, iż jej mąż R. S. (1) zakończył terapię odwykową i może stawić się na rozprawę.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanej D. S. (1) okazało się zasadne.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji błędnie odrzucił sprzeciw skarżącej z uwagi na nieuzupełnienie przez nią jego braków formalnych.

W pierwszej kolejności należy podnieść, iż okoliczności wskazywane przez Sąd Rejonowy bądź to nie mogą być uznane za braki formalne sprzeciwu, bądź też nie mogą skutkować jego odrzuceniem.

Stosownie do treści art. 344 § 3 k.p.c., sprzeciw złożony po terminie oraz sprzeciw, którego braków strona w wyznaczonym terminie nie uzupełniła, a także sprzeciw nieopłacony, sąd odrzuca na posiedzeniu niejawnym.

Sąd Odwoławczy zwraca uwagę, iż po pierwsze skarżąca została wezwana do wskazania, czy sprzeciw składa w imieniu wszystkich pozwanych, a jeżeli również w imieniu R. S. (1), należało złożyć stosowne pełnomocnictwo, w terminie 7 dni pod rygorem uznania, że R. S. (1) nie składa sprzeciwu. Podkreślić należy, iż Sąd I instancji nie objął pozostałych pozwanych (małoletnich) rygorem uznania, że nie składają sprzeciwu, w przypadku nie złożenia przez skarżącą oświadczenia, którzy pozwani sprzeciw złożyli. Poza tym nie ulega wątpliwości, iż brak działania w tym zakresie przez skarżącą winien skutkować odrzuceniem sprzeciwu wyłącznie w stosunku do R. S. (1) nie zaś do skarżącej.

Całkowicie chybione okazało się również uznanie przez Sąd Rejonowy, iż nie przedstawienie dowodów na poparcie twierdzeń zawartych w sprzeciwie należy traktować jako brak formalny sprzeciwu. Bezspornym jest bowiem, iż niezachowanie warunków formalnych nie pozwala na nadanie sprawie prawidłowego biegu. Nie przedstawienie dowodów na poparcie twierdzeń zawartych w sprzeciwie, takich skutków zaś nie wywołuje, gdyż brak jest w takim przypadku przeszkód do merytorycznego rozpoznania sprzeciwu.

Zgodnie z przepisem art. 344 § 2 k.p.c., w piśmie zawierającym sprzeciw pozwany powinien przytoczyć zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy, oraz okoliczności faktyczne i dowody. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w sprzeciwie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Wobec powyższego należy podkreślić, iż jedynym skutkiem nie przedstawienia wspomnianych wyżej dowodów, jest nieuwzględnienie twierdzeń sprzeciwu, ewentualnie pominięcie dowodów zgłoszonych później niż w samym sprzeciwie. W żadnym zaś razie nie można na tej podstawie odrzucić sprzeciwu.

Niezrozumiałe jest przy tym wezwanie skarżącej do przedłożenia odpisu uzupełnienia sprzeciwu w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia sprzeciwu. Można przypuszczać, iż albo Sąd I instancji miał na myśli złożenie odpisu sprzeciwu, albo też złożenie pisma zawierającego uzupełnienie sprzeciwu w dwóch egzemplarzach. Skoro jednak nie zostało to precyzyjnie wyrażone, nie wykonanie zarządzenia w tym zakresie nie może obciążać skarżącą i uzasadniać odrzucenia sprzeciwu.

Mając na uwadze powyższe, należało zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że je uchylić, o czym na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

(...)

(...)

1. (...)

2. (...)

(...)

(...)

3. (...)

4. (...)

(...)